

ואמרינן:

תנינא במשנה, **לחא דתנו רבנן** בברייתא:

הדין של "שומרים" הוא, שהם מצטרפים עם האוכל הנשמר על ידם להשלים את שיעור האוכל, רק ביחס לטומאה קלה, כלומר, "טומאת אוכלין" שהיא טומאה קלה, [לפי שהאוכל הטמא אינו מטמא אלא אוכל אחר, ואינו מטמא אדם וכלים], שאם יש שיעור כביצה באוכל עם השומר, הרי הם מטמאים בטומאת אוכלים.

ולא נאמר דין צירוף של "שומרים" ביחס לטומאה חמורה, כלומר "טומאת נבלה" שהיא טומאה חמורה, [לפי שהיא מטמאת גם אדם וכלים], שאם יש שיעור כזית בנבלה עם השומר, אינם מטמאים בטומאת נבלה.

ומבארינן:

שומרים המצטרפים ביחס לטומאה קלה — **מנלן?**

דתנא דבי רבי ישמעאל: נאמר בפסוק המלמד על טומאת אוכלין — "וכי יפל מנבלתם [של השרצים הטמאים] על כל זרע זרוע אשר יזרע",

ודרשינן "מאשר יזרע", שהאוכלים מטמאים **כדרך שבני אדם מוציאים** את הזרע לשדה לזריעה.

דהיינו, **חטה בקליפתה**⁽⁵⁾, ו**שעורה בקליפתה**,

[חילוק זה קיים בבהמה טמאה בלבד, שהרי השוחט בהמה טהורה שחיטה כשרה, אינה מטמאת טומאת נבלות כלל, ואף לאחר שתמות].

ואם כן, מצינו כי ריבה הכתוב לטמא טומאת אוכלין יותר ממה שריבה לטמא טומאת נבלות.

רבי יהודה אומר: האלל חתיכות בשר קטנות שנשארו דבוקים לעור אחר ההפשט [שהן בטלות לעור ואינם נחשבים כבשר], **המכונס**, שאסף אותם למקום אחד — הרי, **אם יש בו כזית במקום אחד** והם בשר נבלה, יש עליו שם בשר נבלה, שאם נגע בו אדם ונכנס למקדש או אכל קדש בטומאה **חייב עליו כרת**.

לפי שהואיל וכינס אותם והחשיבם, אינם בטלים לעור, אלא הרי הם ככל בשר. ואפילו מדאורייתא חשיב בשר נבלה, ולכן הוא חייב על זה כרת.

ובא רבי יהודה לחלוק על רבנן, שלדבריהם לעולם אין האלל מטמא בנבלה, ואף כאשר כנס אותו למקום אחד.

גמרא:

שנינו במשנה שהעור אינו מצטרף עם הבשר להשלים לשיעור כזית של טומאת נבלות, אף על פי שהוא שומר לבשר.

עד שתמות, וראה שם מה שיתבאר בזה.

5. לחיטה יש שתי קליפות, הפנימית נושרת כאשר כותשים את החיטה במכתשת, והחיצונה,

שהיא המוץ, נושרת בגורן. וכתב רש"י, שתנא דבי רבי ישמעאל מדבר על המוץ, שהוא מצטרף מדין שומר. אך הקליפה הפנימית מצטרפת מחמת שהיא נחשבת לאוכל, שאם גם הקליפה